

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

eningerne. Dertil skal jeg sige, at Forslaget, som det ligger her, er indsendt af Husmandsforeningerne ovre i Vestjylland. L. S. har ganske vist været hos mig og anmodet om Støtte, men de har ikke formuleret et bestemt Forslag som det, der er kommet fra Husmandsforeningerne, navnlig i Ribe Amt og Ringkøbing Amt, gaaende ud paa, at der blev givet Laan paa Betingelse af, at man afleverede Brødkorn til Gengæld.

Det ærede Medlem Hr. Jørgen Gram argumenterede næsten, som om Staten har ubegrænsede Pengemidler, at man kan bære sig ad, som man vil, og ikke behøver at tage Hensyn til, hvor vanskeligt det er for Staten at skaffe Penge, hvorimod man fra Husmandsforeningernes Side har ment, at det mod denne særlige Forpligtelse vilde være forsvarligt at anmode Staten om Laan. Vi har jo Loven om Høstpantebreve, som nu har virket i en Aarrække og virket heldigt, og som ogsaa skulde virke paa dette Omraade, men paa Grund af de særlige Forhold i Fjor og paa Grund af den særlige Betingelse om Aflevering af Brødkorn har jeg fundet det forsvarligt at imødekomme Landmændene ogsaa paa det Omraade. Hvad angaar Høstpantebreve, kan jeg ikke se, at man med Rimelighed kan sætte disse to Love i Forbindelse med hinanden. Under Behandlingen af Loven om Høstpantebreve blev Fristen med Hensyn til at faa Pant i Høsten udvidet, og naar man forlænger Fristen til Udgangen af December, vil Købmændene kunne blive saa betænkelige, at maaske ikke alle de Landmænd, der ellers kunde faa Høstpantebreve, faar det. Maaske er der allerede nu opstaaet saadanne Vanskeligheder. Det kan man naturligvis komme over, for man behøver jo ikke at give saa lang en Frist, hvis Kreditor og Debitor er enige om det. Jeg vil mene, at man kun i særlige Tilfælde kan gaa til en Lovgivning som denne, ellers maa man henvise til Loven om Høstpantebreve.

Om Loven burde udvides til ogsaa at omfatte Landmænd, som ikke kan aflevere Brødkorn, men som kan aflevere Foderkorn, saaledes at de ikke faar et større Laan end svarende til Maksimalprisen paa Foderkorn, kan vi drøfte i Udvalget. Jeg er meget betænkelig ved det, ikke fordi jeg ikke mener, at mange Landmænd vil have Fordel af det, og at det vil være meget ønskeligt for dem, men fordi man maa se paa de Vanskeligheder, der er ved at skaffe Penge til alt

det, som man mener sig berettiget til at fremsætte Ønsker om. Men jeg skal altsaa ikke afvise en Forhandling herom.

Hvad angaar en Forhøjelse af Laanet, kan jeg ikke stille mig imødekommende. Ovre fra Ribe Amt har man over for mig fremsat Ønske om et Laan, der svarede til Maksimalprisen i Øjeblikket, medens de saa selv maatte fremskaffe Resten. Jeg har heroverfor ment, at man burde give mere, naar det drejer sig om Rug, fordi Maksimalprisen er højere paa Rug end paa Hvede. Over for Spørgsmaalet, om det dermed er fastslaaet, at man ikke skal have højere Maksimalpris næste Aar, skal jeg sige, at det har ingen Forbindelse med det, der her foreligger, det maa der tages Stilling til under Hensyn til den Situation, der til den Tid foreligger.

Jeg erklærer mig, som sagt, rede til at forhandle med Udvalgets Medlemmer om de Spørgsmaal, man ønsker drøftet.

Jørgen Gram: Jeg er enig med den højtærede Landbrugsminister om, at det kun i ganske særlige Tilfælde som dem, der her er Tale om, er berettiget at fremkomme med et Forslag, hvorefter der ud over Loven om Høstpantebreve gives Adgang til rentefri Laan til Anskaffelse af Saasæd, men paa Baggrund af hele den Kornsituation, der har foreligget i Vestjylland, hvor der til Dato næsten ikke har kunnet fremskaffes Korn, og paa Baggrund af det uheldige Forhold, at der har skullet gives mange Kroner i Bytte pr. Tønde Korn for at faa almindeligt Foderkorn, naar man har afleveret Brødkornet, er det naturligvis paa sin Plads, at Spørgsmaalet rejses.

Naar den højtærede Landbrugsminister siger, at jeg giver det Udseende af, at man har ubegrænsede Pengemidler til Raadighed, saa er det jo ikke rigtigt, idet der i Begyndelsen af Lovforslaget staar, at efter Forhandling med Finansministeren kan Landbrugsministeren bevilge saa og saa meget. Der er dør sat en Grænse ind, som jeg slet ikke har antastet. Det, jeg ønsker at paapege, er, at Adskillelsen med Hensyn til, hvem der kan faa Laan, og hvem der ikke kan faa Laan, kan ikke blive staaende efter min og mit Partis Mening, saadan at kun de, der ganske tilfældigt har faaet saet Vintersæd i Efteraaret og som Følge deraf kan aflevere Brødkorn i det kommende Efteraar, kan faa Laan, og heller ikke de, der har saaet, men hvor Vintersæden er gaaet bort paa Grund af den haarde Vinter, kan faa Laan. Disse forskellige Forhold vil jeg bede